

1

Twinkle Twinkle

ผนังทาสีเปลือกลูกพีช ประตูร้านเป็นกระจก ห้อยกระดิ่งรูปกระต่ายน้อย
ป้ายหน้าร้านทาสีขาว เขียนชื่อร้านด้วยหมึกสีแดงสด ด้านในร้านตกแต่งอบอุ่น
ละมุนตา ประดับประดาด้วยตุ๊กตา เทียนหอม และสัตว์ตัวเล็กๆ บินจากเซรามิก

นี่คือร้าน Le Confort ร้านกาแฟเปิดใหม่ที่สาวน้อยทั้งมหาวิทยาลัย
อยากมาถ่ายรูปเช็คอิน การตกแต่งด้วยสิ่งของน่ารักทุกมุมร้านทำให้อดคิด
ไม่ได้ว่าใครก็ตามที่เป็นเจ้าของร้านกาแฟเล็กๆ แห่งนี้ ต้องเป็นผู้หญิง
ที่สวยน่ารักอย่างถึงที่สุดแน่นอน

แต่เจ้าของคาเฟ่ Le Confort นะไม่ใช่สาวน้อยหรอกนะ

เขาคนนั้นชื่อคุณเมธิน ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ผู้เป็นทายาทคนสุดท้าย
ของตระกูลโรงแรมชื่อดัง

ถึงแม้ว่าเรื่องเพศจะผิดคาดไปสักหน่อย แต่เรื่องคุณสมบัตินะ
ไม่ผิดหรอก

เพราะคุณเมธินคนนี้...

เรื่องดีกรีความน่ารักของเขานะ ไม่มีทางแพ้ใครเลยละ

"ดาว มาดูนี่สิ เร็วเข้า"

จ่อมแจ่มร้องเสียงดังขนาดนั้น ดาวก็ต้องหันไปอยู่แล้ว และพอเธอหันไปหา เพื่อนสนิทก็ยื่นหน้าจ่อโทรศัพท์มาให้ดู

"มีคนถ่ายรูปในร้านมา ดูเซฟลี น่ารักเนอะ"

ดาวรับโทรศัพท์ที่ในเคสสีแดงสลักขาวเครื่องนั้นมา ภาพที่ปรากฏอยู่บนหน้าจ่อคือภาพชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตสีขาว คาดผ้ากันเปื้อนสีดำ กำลังยื่นแก้วโกโก้ปั่นให้กล้อง แคปชั่นเขียนบรรยายไว้ว่า

'ร้านกาแฟใหม่น่ารักที่สุดในย่านรอบๆ มหา'ลัย ใครยังไม่เคยไปเซย์แยะเลย พี่เจ้าของร้านน่ารักขนาดนี้เลยน้ำ'

ดาวนั่งมองใบหน้าขาวๆ ที่ยิ้มจนตาหยีนั้นอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะยื่นโทรศัพท์คืนให้จ่อมแจ่ม

"แกนี่ล่ะก็ บ้าผู้ชายคนนี่จริงๆ เลยนะ"

ตั้งแต่นั้นปีสองมา จ่อมแจ่มไปทำงานพิเศษที่ร้านกาแฟใกล้ๆ มหาวิทยาลัยร้านแห่งนั้นชื่อ Le Confort เพิ่งมาเปิดเมื่อตอนต้นเทอมนี้เอง หลังเริ่มงานได้แค่ไม่กี่วันจ่อมแจ่มก็กลายเป็นบ้าไปเลย เธอเอาแต่ไล่กดไลค์กดแชร์ภาพเจ้าของร้านหนุ่มที่ใครๆ ต่างพากันโพสต์ลงในอินเตอร์เน็ต นอกจากนี้แม่เพื่อนตัวดียังเอาแต่พร่ำพรรณนาความหล่อของพีธิน เจ้าของร้านให้ดาวฟังสามเวลาหลังอาหาร ฟัง ฟัง ฟังเสียจนดาวเบื่อไปหมดแล้ว

"ก็เซฟเขาแสนดีชะขนาดนี้ ทั้งหน้าตาดี ดูอบอุ่น น่ารัก แกมยังรวยอีก มีคนโพสต์ในทวิตว่านามสกุลเขาเป็นนามสกุลเดียวกับเจ้าของโรงแรมใหญ่เหมือนจะเป็นลูกคนสุดท้องนะ" จ่อมแจ่มสไลด์โทรศัพท์ดูภาพอื่นๆ ซึ่งเป็นภาพอาหารในร้าน "แกเองก็ยอมรับว่าเขาหล่อไม่ใช่หรอ ดาว"

"ก็ใช่" ดาวพยักหน้า "ครั้งแรกที่แกเอารูปเขาให้ดู ฉันพูดว่าเขาหล่อแต่แกจะพูดถึงเขาทุกสิบนาที่มิได้นะแจ่ม แกทำให้ฉันปวดหัวไปหมด นี่แกเอาพีธิดัง พี่พีค พี่เกาหลีสี่ต่างๆ ที่แกชอบไปซุกไว้ไหนแล้วฮิ ทุกวันนี้ไม่เห็นแกหวีดดาราเกาหลีสี่เลย ทุกวันเอาแต่พูดถึงพีธินๆๆ"

"ฉันจะกลับมาพูดถึงพี่อีกครั้งเมื่อฉันมีเงินซื้อบัตรคอนเสิร์ตรอบหน้า" จ่อมแจ่มทำหน้าอ เธอเป็นสาวกตัวยงของนักร้องเกาหลีวงหนึ่ง (อันที่จริง จ่อมแจ่มตามหลายวงอยู่นะ รวมๆ แล้วประมาณสี่ห้าวงนะ) แต่ช่วงนี้ เธอกำลังผิดหวัง เนื่องจากเงินค่าขนมไม่พอซื้อบัตรคอนเสิร์ตนักร้องวงโปรด จ่อมแจ่มตั้งใจว่าครั้งนี้ชวดไปไม่เป็นไร พอมีคอนเสิร์ตอีกครั้งในช่วงปีใหม่ เธอจะต้องมีเงินพอซื้อบัตรคอนเสิร์ตไปกรีดพี่ให้ได้ นั่นแหละคือสาเหตุที่ จ่อมแจ่มเริ่มทำงานพิเศษ

"แกจะมีเงินพอซื้อบัตรคอนเสิร์ตได้ไง ในเมื่อแกทั้งซ้ออัลบั้ม แท่งไฟ รูปภาพ พัด อะไรไม่รู้อีกมากมายก่ายกอง พอถึงเวลาซื้อบัตรคอนเสิร์ต เงินแกก็หมดดิ" ดาวพูด มือซ้ายเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ไปด้วย โฉมของบรรดาเพื่อน ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษ เธอจึงกดออกจากแอปฯ "จะได้เวลาเรียนแล้ว กินเสร็จยัง ไปกันเถอะ"

"เดี๋ยวขอซื้อน้ำก่อนนะ จะได้เอาไว้ดื่มในห้องเลกเชอร์" จ่อมแจ่ม โยนมือถือลงกระเป๋าเป้สีขาว แล้วรีบลุกเดินตรงไปยังร้านขายน้ำที่อยู่ มุมโรงอาหาร

ดาวนำจานข้าวของตัวเองซ้อนกับจานของจ่อมแจ่มแล้วลุกขึ้นยืน เธอหยิบกระเป๋าสะพายของตัวเองขึ้นมาคล้องไหล่ ทำท่าจะเดินไปยังจุดเก็บจาน ตอนนั้นเองที่มีเสียงทักดังขึ้น

"ว่าไง ดาว"

"บีม ดาวหันไปยิ้มให้เพื่อนที่เดินตรงมาหา "เดี๋ยวเข้าเรียนปะ"

"เข้าดิ ไปพร้อมกันปะ"

"เดี๋ยวยอแจ่มแป็บหนึ่ง แจ่มซื้อน้ำ"

"อ้อ อืม"

บีมเป็นเพื่อนที่เรียนในเอกเดียวกัน เขาสนิทกับดาวและจ่อมแจ่ม มาตั้งแต่ปีหนึ่ง บีมเป็นเพื่อนผู้ชายแท้ที่เหลื่ออยู่ไม่มากในคณะ เนื่องจาก บรรดาหนุ่มๆ ในคณะได้เปลี่ยนมาเป็นสาวๆ ไปหมดแล้ว บีมกับเพื่อนกลุ่มเขา จึงเป็นผู้ชายแท้ฝูงสุดท้าย มีค่ายิ่งกว่าสมันในป่า จ่อมแจ่มและดาวสนิทกับ หนุ่มๆ กลุ่มนี้เอาการ เลยมีโอกาสเดินไปไหนมาไหนกับพวกบีมบ่อยๆ

ดาวเงยหน้ามองบีมที่เดินอยู่ข้างๆ พลังอดคิดในใจไม่ได้ว่าเวลาอยู่กับบีม มักจะมีผู้หญิงเข้ามาทักเขาอยู่เสมอ คงเพราะเพื่อนคนนี้หน้าตาดีพอสมควร และเพราะคณะของเธอขาดแคลนผู้ชายนั่นแหละนะ

"เมื่อกี่คุณอะไรกันอยู่เธอ คุณสนุกเที่ยว" บีมถาม เดินเคียงข้างเธอไปยังโต๊ะสำหรับเก็บถ้วยชามไปแล้ว

"เรื่องร้านกาแฟเปิดใหม่ใกล้ๆ มหา'ลัยนะ เห็นว่าฮิตในหมู่นักศึกษามากเลยนะ แจ่มไปทำงานพิเศษที่นั่น ก็เลยมีเรื่องมาเล่าทีละอะ"

"ว่าไงบีม วันนี้ไม่แฉงกันอะ" จ่อมแจ่มเดินเข้ามารวมกลุ่ม ในมือถือขวดชาเขียว ปากเธอแซวเพื่อน เมื่อวานนี้บีมเช็กอินที่ร้านเหล้าใกล้มหาวิทยาลัยพร้อมเพื่อนกลุ่มสมัน จ่อมแจ่มเลยคาดการณ์ไว้ว่าบีมจะต้องปวดหัวมาเรียนแน่ๆ

"ไม่แฉงก็ๆ ระดับนี้แล้ว"

"ว่าแต่ดาวกับบีม ชื่อซีทเรียนบทใหม่กันหรือยัง ที่อาจารย์บอกให้ไปซื้อจากร้านถ่ายเอกสารอะ"

"เฮ้ย ยังเลย" เพื่อนหนุ่มร้องอย่างตกใจ "ลืมนสินี"

"วันก่อนซื้อมาแล้วล่ะ แต่เดี๋ยวพวกเราแวะส่งบีมซื้อก่อนขึ้นห้องก็ได้เนอะ" ดาวแฉะ จากนั้นทั้งสามก็เดินเข้าตึกเรียนไปด้วยกัน

อาคารเรียนมีคนเดินกันขวักไขว่ หลายคนที่ไม่มีเรียนคาบบ่ายดูเหมือนจะเร่งรีบกลับบ้าน พวกเขาทั้งสามเดินฝ่าผู้คนเข้าไปในอาคาร แวะส่งบีมซื้อซีท แล้วจึงเข้าห้องเรียน ดาวจับจองที่นั่งประจำในห้องเลกเชอร์ บีมโยนซีทที่เพิ่งซื้อลงบนโต๊ะ เด็กหนุ่มหยิบห่อหมากฝรั่งขึ้นมาแล้วถามเพื่อน

"เอามั้ย"

"ไม่ๆ เอาเลย" จ่อมแจ่มปฏิเสธพลางกอดมือถือ อาจารย์ยังไม่เข้าแจ่มก็เลยอัฟโใจจี ดาวชะโงกหน้ามองแล้วถาม

"เย็นนี้ไม่มีอะไรทำเลยอะ แกต้องไปทำงานที่ร้านกาแฟใหม่แจ่ม"

"ใช่ๆ" จ่อมแจ่มพยักหน้า

"ถ้าดาวไม่มีอะไรทำ เราว่า..." บีมเริ่มพูดได้สองสามคำ แต่จ่อมแจ่มกลับพูดแทรกเขาขึ้นมาซะอย่างนั้น

"แกแวะมากินชาเขียวที่ร้านสิดาว!" จ่อมแจ่มหันมาคว้าแขนเพื่อน ดวงตาแว่ววอนเป็นประกายสุดฤทธิ์ "นี่เป็นวันแรกตั้งแต่เปิดเทอมมาที่แก บอกว่าไม่มีอะไรทำ ในที่สุดแกก็ว่าง ดาว ไปคาเฟ่ฉันเถอะนะ ฉันอยากให้เห็นพี่รินตัวเป็นๆ แกจะได้เข้าใจสักทีว่าเขาหล่อขนาดไหน"

ดาวมองหน้าเพื่อน จากนั้นก็หันไปมองบี๋ม เธอเห็นเขาดูหน้าเสีย ที่ถูกพูดซ้ำ แต่จ่อมแจ่มเขย่าแขนเธอแล้วทำตาอ้อนวอน ดาวปฏิเสธไม่ลง เลยหันไปชวนเพื่อนหนุ่ม

"เอาสิ บี๋ม ไปด้วยกันไหม ไปร้านกาแฟที่จ่อมแจ่มทำงานกันเถอะ อุดหนุนเพื่อนหน่อย"

"เราก็อยกไปนะ" บี๋มทำเสียงลึกลับ "แต่นัดกับเพื่อนไว้แล้วอะ เสียตายจิง"

แปลว่าที่แรกบี๋มจะชวนดาวให้ไปแสงก็เอาต่อกับกลุ่มเพื่อนของเขานี่เอง ดาวโล่งอกที่จ่อมแจ่มชวนขึ้นมาก่อน เพราะที่จริงแล้วเธอไม่ค่อยอยากไปไหน กับกลุ่มเพื่อนของบี๋มเท่าไร พวกนั้นก็นิสัยดีอยู่หรอก แต่การไปเที่ยวโดยเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มชายโหดเนี่ยมันไม่ค่อยสนุกหรอกนะ

สรุปแล้วเย็นวันนั้นก็เลยมีแค่ดาวกับจ่อมแจ่มไปร้านกาแฟกันสองคน

พอเลิกเรียน จ่อมแจ่มรีบเก็บของลงกระเป๋าแล้วสาวเท้าออกจากห้องเรียนอย่างตื่นเต้น เธอดีใจที่เพื่อนสนิทจะแวะไปที่ร้านด้วย อันที่จริงเธออยากให้ดาวทำงานพิเศษด้วยกันด้วยซ้ำ แต่งานที่ร้านต้องทำตั้งแต่ห้าโมง ถึงสามทุ่ม เข้างานทุกวัน ได้หยุดแค่วันเสาร์ จึงออกจะหนักเกินไปสำหรับดาว ที่ไม่ได้ต้องการเงินไปดูคอนเสิร์ต

แต่จ่อมแจ่มอดคิดไม่ได้ว่าคงจะดีถ้าดาวแวะมานั่งเล่นที่ร้านบ้าง จะได้ค่อยมาเป็นเพื่อนคุยเวลาในร้านไม่ค่อยมีลูกค้า จ่อมแจ่มอยากให้เพื่อนมาอยู่ด้วย เธอจะได้ไม่ต้องเหงา

เดินออกจากมหา'ลัยมาประมาณสิบนาทีก็จะถึงที่ตั้งของร้าน Le Comfort ร้านนี้อยู่ในย่านที่พวกนักศึกษาชอบมาเดินเล่นหาขนมกิน โดยอยู่ลึกเข้าไปในซอยเล็กๆ ซึ่งทั้งซอยเป็นร้านอาหารเกือบหมด และเป็นซอยที่ทุกคนชอบมา กินข้าวหรือหาร้านกาแฟนั่งอ่านหนังสือกัน

จอมแจ่มพาเธอเดินมาจนถึงหน้าร้าน ดาวหยุดยืนแล้วพิจารณาสถานที่ทำงานของเพื่อน มันเป็นร้านกาแฟขนาดหนึ่งห้องติดแถว กำแพงทาสีสีส้มชมพู บ้ายหน้าร้านทาสีขาว ทางเข้าเป็นประตูกระจกซึ่งถูกขัดจนใสสะอาด

ตรงหน้าประตูร้านมีตาลุงยืนอยู่หนึ่งคน เป็นผู้ชายวัยประมาณสามสิบกว่าๆ ท่าทางโทรม ไร้ผมยาวประบ่าแถมมีหนวดเคราครึ้ม ผู้ชายคนนั้นกำลังรดน้ำลงในกระถางต้นไม้ที่หน้าประตู เขาสวมชุดเสื้อยืดกางเกงวอร์มเก่าๆ รองเท้าแตะหูดิบ เสื้อผ้าทั้งหมดไม่มีราคาค่างวดอะไร ท่าทางของตาลุงนี้ก็ดูไม่มีสง่าราศี และฉวยยกร้านเสียจากการโดนแดดเหมือนคนทำงานหนักดูยังไงก็ไม่เข้าเค้ากับข่าวลือที่ว่า เป็นลูกชายตระกูลโรงแรมใหญ่

ดาวมองเขาอย่างแปลกใจ มือก็สะกิดเพื่อนแล้วกระซิบ

"ไม่เห็นเหมือนภาพที่ลงในเน็ตเลยแถม"

"ไม่ใช่! นั่นนะนี่ พอดูตัวต่างหากล่ะ" จอมแจ่มทำท่ากระพืดกระพืดที่ดาวไม่รู้จะไรเอาเสียเลย

ดาวไม่ได้เข้าไปดูเพจร้าน Le Confort ทุกสองชั่วโมงเหมือนจอมแจ่ม ไม่ได้สนใจอะไรร้านกาแฟแห่งนี้เท่าไร แคมที่ผ่านมาจอมแจ่มก็ไม่เคยพูดถึงใครอื่นนอกจากพีริน เธอเลยไม่รู้ว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย ดาวพยักหน้าให้กับข้อมูลใหม่ที่เพิ่งได้รับ ขณะที่จอมแจ่มอธิบายเพิ่ม

"พีรินทำได้แค่พวกเครื่องดื่มกับอาหารฝรั่ง เลยจ้างพี่งมาช่วยทำอาหารไทยนะ ส่วนพวกเบเกอรี่นี่เราสั่งมาจากที่อื่น" จอมแจ่มร่ายยาวดึงแขนเพื่อนเดินเข้าไปทางประตูร้าน "เข้าไปในร้านกันเถอะแถม"

แต่จะเข้าไปในร้านได้ คงต้องเดินผ่านยงยศที่ยืนขวางอยู่เสียก่อน จอมแจ่มเดินไปถึงจุดที่เขายืนอยู่ และชะงักไปตะโกนเสียงดังลั่นว่า

"แบร์!"

ชายคนนั้นได้ยินเสียงจอมแจ่มก็อุทานลั่นแล้วหันมาทันที แต่เนื่องจากเพียงยศกำลังถือบัวรดน้ำต้นไม้อยู่ พอเขาหันมา เขาเลยเผลอรดน้ำใส่ขาจอมแจ่มเสียเต็มเปา

"พี่ง! ทำไม่ทำกับหนูแบบนี้" จอมแจ่มโวยเสียงดังจนนกพิราบตัวหนึ่ง

ที่เกาะบนสายไฟตกใจบินหนีไป

"แกนั่นแหละมาแก้มที่ก่อนทำไม พี่ตกใจนี่" ยงยศหันมาสังเกตเห็นดาวเข้า "นั่นใครหรือ เพื่อนหรือ"

"สวีสวีคะ" ดาวทักเขา มือกำสายกระเป๋าย่างประหม่า นึกไม่แน่ใจว่าควรยกมือไหว้หรือเปล่า

"ว้าว" ชายคนนั้นผิวปากพอใจ "ทำไมแกมีเพื่อนสวยจังวะแจ่ม"

จากนั้นเขาก็วิ่งเข้าไปในร้านโดยไม่รอฟังคำตอบ บัรดน้ำที่ทำเป็นรูปช้างนั้นกวัดแกว่งไปมาทำน้ำกระชอกไปตามทาง ปากพี่ยงยศก็ตะโกนว่า

"เซฟ ออกมาหน่อย จ่อมแจ่มพาเพื่อนมาที่ร้าน คนอย่างจ่อมแจ่มมีเพื่อนด้วย มาดูเร็วๆ"

"หมายความว่าไง พี่ยง" จ่อมแจ่มโวยแล้ววิ่งตามเข้าไป ดาวไม่รู้จะทำอย่างไรเลยตามทั้งสองเข้าไปในร้านซึ่งเปิดแอร์เย็นฉ่ำ

"พูดอะไรแบบนั้นล่ะพี่ยง หนูแจ่มก็ต้องมีเพื่อนอยู่แล้วสิ" เสียงเรียบๆ ติดจะเนิบตั้งขึ้นจากด้านหลังเคาน์เตอร์ซังกาแฟ ก่อนที่ร่างสูงซึ่งดูค่อนข้างโปรงบางจะหันมามองทั้งสามคนที่เพิ่งเข้าเดินมา

นั่นเป็นครั้งแรกที่ดาวได้เห็นคุณเมธิน เจ้าของร้านกาแฟที่จ่อมแจ่มคลั่งนักคลั่งหนา เขาเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์ กวาดตามองจ่อมแจ่ม จากนั้นจึงหันมามองเธอ...

วินาทีนั้นดาวรู้สึกคล้ายตัวเองเป็นขนมเค้กในตู้โชว์ และกำลังถูกประเมินโดยทายาทธุรกิจโรงแรมพันล้าน ว่าเค้กชิ้นนี้เหมาะจะไปอยู่ในบุฟเฟ่ต์ขนมหวานของโรงแรมเขาหรือไม่ เด็กสาวยืนตัวสั่นในสายตานั้น

ธินอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงขาวสีดำรีดเรียบกริบ คาดทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีเข้ม ใบหน้าขาวเนียนนั้นดูคล้ายกำลังพิจารณาเด็กสาวอยู่หลายอึดใจ

แล้วในที่สุดเขาก็ยิ้ม

ผมหน้าม้าแสกกลางเปิดหน้าผากเล็กน้อย คิ้วบางและตรง ดวงตาทริ่ที่มีประกายขึ้นมาเมื่อเจ้าของแววดาแสดงอารมณ์ จมูกโด่งที่ดูบอบบางเหมือนจะหักง่าย ริมฝีปากบางๆ สีเนื้ออ่อนกับโครงหน้าผอม และคางแหลม

จ. เรือในมหาสมุทร

ทุกอย่างขับให้ใบหน้านี้ออกไปทางสวย

เหนือสิ่งอื่นใด...

รอยยิ้มของเขาทำให้เขากลายเป็นผู้ชายที่ดูละมุนที่สุดในโลก

ริมฝีปากแสนสวยนั้นพูดออกมา สามคำที่ดาวไม่เข้าใจ

"กระรอกมั่ง"

2

Little Star

ใกล้กับเคาน์เตอร์กาแฟมีประตูสีดำที่เปิดเข้าสู่ครัว ธินหายเข้าไป
หลังประตูทันทีที่พูดคำนั้นจบ จ่อมแจ่มกับยงยศมองหน้ากันแล้วพึมพำ
พร้อมกัน

"กระรอกเหรอก"

"ก็เหมือนอยู่นะ" จ่อมแจ่มพยักหน้า

"เขาต้องทำแบบนี้กับทุกคนเลยหรือไงนะ" ยงยศพูดแล้วถอนหายใจ

ดาวมองหน้าคนทั้งสอง แต่ไม่มีใครอธิบายอะไรเพิ่มเติม ตามโต๊ะต่างๆ
ยังไม่มีลูกค้าเลยสักคน อาจเพราะยังไม่ถึงเวลาเปิดร้านที่ระบุไว้ว่าเป็น
ห้าโมงเย็น จ่อมแจ่มบอกว่าจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดนักศึกษาเป็น
ชุดที่ทำงานได้คล่องๆ แล้วก็หายเข้าไปในห้องน้ำ ดาวมองตามหลังเพื่อน
ก่อนจะหันไปมองยงยศที่เขอเพ็งเคยพบเป็นครั้งแรก

"เอาน้ำอะไรไหม" พ่อครัวถาม "แต่ที่ซังไม่ได้หกรอกนะ ต้องรอโน่น"
เขาพยักหน้าไปทางประตูครัว คงจะหมายถึงธินนะแหละ

"นั่งก่อนสิ" ยงยศกล่าวเมื่อเห็นดาวไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี "มีเมนูอยู่

ตรงโตะนั้น เห็นไหม เลือกว่าอยากดื่มอะไร"

ดาวเดินไปยังโตะตัวหนึ่งของร้าน วางกระเป๋าสะพายสีโอลด์โรสลง แล้วหย่อนตัวนั่ง หยิบเมนูที่วางอยู่กลางโตะมาพลิกเปิดดูซ้ำๆ

ไม่ถึงสามนาที เธอก็เดินกลับมาจากครัว ในมือขวาก็ถือกล่องกระดาษสีขาว ใบเล็กๆ เขาเดินมาตรงหน้าโตะที่ดาวนั่งอยู่ ยิ้มให้ จากนั้นก็เปิดกล่องกระดาษ ออก หยิบบิสกิตสีน้ำตาลรูปสัตว์ขึ้นมา

ดาวทำตาโตขึ้นมาทันที ริมฝีปากเธอขยับอย่างตื่นเต้น เพราะมันเป็น บิสกิตรูปสัตว์ที่น่ารักที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา ปกติแล้วบิสกิตพวกนี้จะได้แค่ รายละเอียดเล็กน้อย ดูไม่ออกว่าเป็นรูปแมวหรือหมา แต่บิสกิตที่ธินถืออยู่นี้ ทำออกมาละเอียดมาก ขึ้นในมือเธอนี้เห็นชัดเจนเลยว่าเป็นกระรอก และเป็น กระรอกที่น่ารักเสียด้วย หางของมันม้วนกลมเลย มือก็ถือลูกโอ๊กเล็กๆ

"น่ารักนะ" ธินยิ้มบางๆ ทายถ้อยคำจากแววตาเธอ "เป็นบิสกิตโปรด ของผมเองละ ต้องสั่งทำนะถึงจะได้รูปสัตว์สวยๆ แบบนี้ ผมสั่งแต่สัตว์ที่ผม ชอบทั้งนั้นเลย กระรอกนี่ผมให้"

เขายื่นมันให้ดาว เด็กสาวรับมันมาอย่างระวัง กลัวจะทำมันแตกหัก ธินยิ้ม มองดูเธอด้วยแววตาใจดี

"ว่าแต่...ชื่ออะไรเธอ ผมเมธินนะ"

ดาวมองหน้าชายหนุ่ม นี่คือวิธีแนะนำตัวของเขานั่นหรือ ต้องให้ขนม ก่อน ะไรกันล่ะเนี่ย

"ชื่อดาวค่ะ ดุจดาว" เธอตอบชื่อจริงของตัวเองเสริมไปเบาๆ มือข้างหนึ่ง ถือกระรอกแบ่งสาธิตเอาไว้แบบงงๆ หน่อย

"อ้าว" ธินลากเสียงเหมือนมีอะไรสักอย่างติดพลาต นิ้วเรียวยาว หยิบบิสกิตออกมาอีกชิ้น คราวนี้เป็นรูปดาวห้าแฉก "นั่นก็ควรจะเป็นนี่"

เขายื่นมันให้เธอ วินาทีต่อมาดาวก็ถือทั้งกระรอกและดวงดาวสีน้ำตาลอ่อน ไว้ในมือข้างซ้าย

"แล้วนั้น อยากดื่มอะไรเธอครับ" ธินยิ้มหวานพร้อมชี้นิ้วไปยังเมนู ซึ่งเปิดกางอยู่บนโตะ

"ชะ...ชาเขียวปั่นค่ะ"

"ดี" รินพยักหน้า ปิดฝากล่องกระดาษลงแล้วเดินไปหลังเคาน์เตอร์ซึ่งกาแฟวางกล่องบิสกิตไว้ใกล้ตู้เย็นสีดำ ก่อนจะควานหากระปุกใบชาเขียวออกมาจากตู้สีดำที่ติดไว้เหนือคีระชะ

ดาวตัดสินใจจะนั่งรอจ่อมแจ่มจนกว่าเพื่อนจะทำงานเสร็จ (เพื่อนสนิททั้งขอร้องและเว้าวอนให้เธออยู่เป็นเพื่อน ดาวจะปฏิเสธก็ทำไม่ลง) เธอหยิบการบ้านออกมานั่งทำขณะดูดชาเขียวบ่นไปพลางๆ

การบ้านที่เธอทำอยู่เป็นการเขียนเอสเสย์สั้นๆ ประมาณหนึ่งหน้ากระดาษเอสี่ ดาวขบคิดหัวข้อในหัวพลางสังเกตการณ์การทำงานของเพื่อนสนิทไปด้วย

ร้านมีลูกค้ามากขึ้นเมื่อถึงช่วงเย็น เด็กๆ นักศึกษาต่างทยอยกันเข้ามาในร้าน สิ่งของหวานหรือเครื่องดื่ม มีบางคนสั่งอาหารด้วย จ่อมแจ่มกับรินผลัดกันเดินไปรับออเดอร์ตามโต๊ะต่างๆ แต่บางที่ลูกค้าก็เป็นคนเดินไปสั่งอาหารกับรินตรงเคาน์เตอร์กาแฟ ซึ่งมักเกิดขึ้นตอนที่ในร้านมีคนเยอะๆ จ่อมแจ่มไม่ไปบริการไม่ทัน

เครื่องดื่มจะถูกทำที่หลังเคาน์เตอร์สีขาวสลัปดาห์ตัวนั้น ส่วนอาหารจานหลักออกมาจากประตูที่มุ่งสู่ครัว รินเป็นคนทำเครื่องดื่มทั้งหมด จ่อมแจ่มเป็นคนเสิร์ฟและยังเป็นคนถืออาหารออกจากครัวมาให้ที่หลังเคาน์เตอร์ ส่วนใหญ่เป็นมือง่ายๆ เช่น ข้าวหมูกระเทียม หรือผัดกะเพรา ลูกค้าจะจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์กาแฟ โดยรินเป็นคนกดเครื่องคิดเงินสีขาวที่ตั้งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ มันเป็นเครื่องเหมือนเครื่องจ่ายเงินในซูเปอร์มาร์เก็ตแต่มีขนาดเล็กกว่า บางครั้งดาวก็ได้ยินเขาทะเลาะกับมัน ดุ่มันว่า

"ทำตัวเป็นเด็กดีสิครับ เครื่องคิดเงิน"

จากนั้นเจ้าเครื่องจักรก็จะร้องติ๊งและเปิดลิ้นชักออกมา เหมือนว่ามันเชื่อฟังคำสั่งของรินยังไงยังงั้นแหละ

ในร้านไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก ดาวเริ่มทะเล่ิมบิสกิตรูปกระรอกหลังจากจัดการดาวห้าแฉกหมดไปแล้วดวงหนึ่ง ระหว่างกัดทะเล่ิมส่วนหาง เธอเห็นรินมองมาแล้วยิ้มให้ เด็กสาวจึงพยักหน้าให้เขา ก่อนกลับมาจ่อจอกับกระดาษตรงหน้า

จ๋อม่แจ่มพูดถูกแหละนะ เธอนึกแล้วถอนหายใจเบาๆ ผู้ชายคนนี้นี่
หน้าตาดีจริงๆ ถึงวิธีแนะนำตัวของเขาจะแปลกไปหน่อยก็เถอะ แถมบิสกิตนี่
ก็อร่อยมากๆ เลยด้วย อร่อยแบบนี้ก็แปลว่ามันเป็นวิธีแนะนำตัวที่ดีอยู่แหละนะ

สังเกตได้เลยว่าเด็กสาวเกือบครึ่งในร้านเหมือนจะมาเพื่อดูจิน แต่เจ้าตัว
ไม่ได้ยี่หระกับสายตาที่จ้องมองและกล้องโทรศัพท์ที่ยกขึ้นแอบถ่ายเป็นระยะ
แบบนี้สินะที่พวกคนปือปเขาเป็นกัน

ลักษณะของตาคนนี่เหมือนกับพวกพระเอกนิยายเลยแฮะ

ดาวนึกถึงนิยายรักวัยรุ่นที่เธอขอยืมจ๋อม่แจ่มมาอ่านบ้างเป็นบางครั้ง
ในหนังสือเหล่านั้น พระเอกมักจะเป็นหนุ่มหล่อผู้มั่นใจในตัวเองและเป็นที่ยอมรับ
ของสาว ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นคนเย็นชาหรือไม่มีนิสัยแบบๆ หน่อย...

เด็กสาวมัวแต่ใจลอยจนไม่ได้สังเกตเลยว่าจินมายืนตรงหน้าโต๊ะของเธอ
ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

"เอ๊ะ ทำไมคะ อะไรคะ" ดาวสะดุ้ง มองจินแล้วหันไปรอบๆ ทำท่า
อย่างกับเธอเพิ่งตื่นขึ้นจากฝันกลางวันยังงี้ยังงั้น

คุณเจ้าของร้านเปิดปากและหัวเราะเบาๆ กับท่าทีของเธอ

"ผมทำให้คุณตกใจเหรอ"

"เปล่าค่ะ" เด็กสาวหยุดลูกกลมเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของเขา เธอนิ่งตัวตรง
เงยหน้าจ้องดูโอมเนนอร์ ในใจนึกสงสัย คุณเจ้าของร้านมีอะไรกับเธอกันนะ
แล้วเธอก็เห็นว่าจินถืออะไรอยู่ในมือ...

มันคือตุ๊กตาเม่นตัวกลมๆ สีน้ำตาลขนาดเท่าลูกฟุตบอลซึ่งก่อนหน้านี้
วางอยู่บนชั้นใกล้ประตูครัว เขาไปหยิบมันและเดินมาตรงนี้เพื่ออะไรกันหนอ

"ให้ไว้เป็นเพื่อนนะ" จินกล่าวเรียบๆ เอาเม่นวางลงบนโต๊ะตรงหน้าเธอ

ให้เม่น? ให้ทำไม? เป็นเพื่อน? อะไร? คือยังไง?

สมองดาวมีแต่คำถาม ความมีเหตุมีผลทั้งหมดที่ควรมีในการสนทนา
ลอยหายไปในาอากาศ

"ตั้งใจทำการบ้าน"

นิ้วเรียวยาวของเขาเคาะบนแผ่นกระดาษที่เธอเขียนร่างเอสเสย์ พร้อม
ทำเสียงเข้มนวดแต่ยังฟังดูน่ารัก

"อย่าเหม่อ"

แล้วเธอก็เดินจากไป ทิ้งดาวให้นั่งหน้างอยู่ตรงนั้น
...พร้อมตุ๊กตาเม่นสีน้ำตาลหนึ่งตัว

ถึงเธอจะมาบอกให้ตั้งใจเขียนเอสเสย์ก็เถอะ แต่สิบนาที่ต่อมาดาวก็โยน
ดินสอทิ้ง ยอมแพ้เพราะคิดไม่ออกและเบื่อ เด็กสาวเปลี่ยนมานั่งมองไปรอบๆ ร้าน
ดูนู่นดูนี่ แล้วก็ไต่ยิบทสนทนาระหว่างเธอกับลูกค้าไปโดยไม่ได้ตั้งใจ

"เซฟคะ ซาฟิซแก้วนี้อร่อยที่สุดเลยคะ" เด็กสาวที่ห้อยป้ายชื่อรับน้อง
ของคณะวิทยาศาสตร์ทำเสียงสูงๆ ออดอ้อน เธอกับเพื่อนเดินมาสั่งขนมเพิ่ม
และแอบเนียนขอถ่ายรูปกับเจ้าของร้าน

"เพราะว่าใส่ความรักลงไปด้วยไง" เธอตอบแล้วยิ้ม

ถ้าหากผู้ชายคนไหนเป็นคนพูด ประโยคนั้นคงฟังดูเจ้าชู้ เหมือนอินเนอร์
สุดหล่อกำลังจีบเด็กสาวปีหนึ่ง แต่เธอไม่ได้มีเจตนาแบบนั้น เสียงตอบของเธอ
เรียบ นิ่ง และอบอุ่น ไม่ทิ้งหางเสียงก็อ้อก็อติ๊กแม่แต่นิดเดียว

"จริงหรือคะ" น้องคนนั้นยิ้มหน้าแดง

"อืม ผงความรักนั้นนะ ใส่ลงไปแล้วก็คนจนละลาย แค่นี้ซาก็อ้อรี่ขึ้น
แล้วละ" เธอบอก ทำหน้าตาเหมือนเชื่อว่ามีผงอะไรแบบที่ว่ามันอยู่จริงๆ

"แล้วขานมของหนูแก้วนี้ใส่ความรักของเซฟด้วยหรือเปล่าคะ"
เพื่อนของน้องคนแรกถามขึ้นมา

เธอทำหน้าตาเข้มนวด เขาโบกนิ้วไปมา อธิบายว่า "เมนูที่มีส่วนผสม
ของนมจะต้องเติมผงความใส่ใจต่างหากล่ะครับ"

"เอ? เป็นแบบนี้หรือคะ" นักศึกษาที่ย่อมผมสีอ่อนคนนั้น
ทำหน้าเหวอไป ไม่คาดคิดมาก่อนว่าคำตอบจะออกมาแบบนี้

จริงๆ แล้วเด็กสองคนนั้นก็คงไม่รู้เหมือนกันนะแหละว่าเธอพูดถึงผงบ้า
อะไรอยู่ ดาวคิดพลางหยิบโทรศัพท์มากดูเวลา

ตอนนั้นเองที่มีเด็กสาวอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน ดูจากเข็มที่ติดอยู่
บนหน้าอกแล้ว เธอไม่ใช่ นักศึกษามาหา'ลัยเดียวกับดาว แต่มาจาก
มหาวิทยาลัยอีกแห่งซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก เด็กสาวคนนั้นดูสวยสะกดตา

เธอเดินนวยนาดเข้ามาด้วยท่วงท่าดูจนางพญา ตรงมายังเคาน์เตอร์แล้วสั่ง กาแฟแก้วหนึ่ง ก่อนจะถามโอนเนอร์เรื่องการสั่งเค้กวันเกิดสักสามปอนด์

"บนเค้กอยากให้มีเขียนชื่อ 'เฟรนด์' ด้วยนะคะ" เธอบอกเสียงนุ่ม ชายตามองจินด้วยสายตาที่ตั้งใจให้ดูมีเสน่ห์ที่สุด "อยากให้มีเขียนว่า 'Friend and her friends' นะคะ แบบว่าเฟรนด์กับพวกเพื่อนๆ อะไรแบบนี้"

เด็กปีหนึ่งคณะวิทยาศาสตร์สองคนนั้นล้าถอยออกจากเคาน์เตอร์เมื่อเห็นสาวรุ่นพี่ท่าทางก้ำกั้นกว่า แต่โอนเนอร์ดูเหมือนจะไม่ได้รับผลกระทบอะไรจากดวงตาคมกริบของผู้หญิงคนนั้นเลย เขายกหน้าก่อนจะตอบเสียงเรียบๆ

"เค้กของทางร้านไม่ได้ทำเองนะครับ แต่เราสั่งมาจากร้านขนมอื่นจะให้ทางเราช่วยออเดอร์ให้ แล้วเข้ามารับที่ร้านนี้ก็ได้อะครับ"

"ได้ค่ะ พอดีเฟรนด์อยากมาฉลองวันเกิดที่นี้ด้วยจะได้ไหมคะ" ผู้หญิงคนนั้นพูดอย่างดีใจ แต่แววตาเป็นประกายของเธอไม่เป็นผลอะไรเลยกับจิน เขายีบสมุดสั้นห้วงเล็มเล็กๆ ขึ้นมาจัด

"เรื่องนั้นนะได้เลย จะรับเค้กประมาณวันไหนดีครับ"

หญิงสาวบอกวันเกิดซึ่งจะมาถึงในอีกสามสัปดาห์ข้างหน้า

"แหม ดีจัง วันเกิดก็ต้องอวยพร แต่ว่านี่ยังไม่ถึงเวลา..." ชายหนุ่มพูดซ้ำๆ "พอถึงวันนั้นผมค่อยอวยพรแล้วกันเนอะ สัญญาว่าจะอวยพรแบบตั้งใจที่สุดเลย ว่าแต่อยากได้เค้กแบบไหนดีครับ เดี่ยวจะจัดการออเดอร์ให้"

สาวสวยคนนั้นดูจะสนใจไปกับคำพูดของจิน "ขอเป็นเค้กสีขาวค่ะ เอ้อ เอ้อ..."

คล้ายว่าความมั่นใจของเธอจะอันตรธานหายไปหมดแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้าชายคนนี้ สาวเจ้าลนลานจนเซฟต้องหันไปหยิบไอแพดขึ้นมา เขากดอะไรอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยื่นเมนูเค้กให้เธอดู

"ร้านที่เราสั่งขนมมาจะมีเค้กตามเมนูนี้ครับ มีแปดแบบ อยากให้แต่งหน้าแบบไหนดี"

หลังหญิงสาวเลือกแบบขนมได้แล้ว จินก็จดลงในสมุดเล็มเล็ก เตะลิ้นกับเพดานปากก่อนจะพูดต่อ

"จะมาฉลองวันเกิดที่นี้สินะ" เขาเงยหน้าขึ้นเพื่อสบตาคู่สนทนา "อืม"

ผมจะเตรียมดอกทิวลิปไว้ให้ที่โต๊ะด้วยแล้วกันครับ"

"เอ๊ะ" หญิงสาวดูเหมือนจะสับสนที่ถูกเอาใจขนาดนั้น เธอจึงพูดไม่ถูกไปชั่วขณะ

"ดอกไม้ประจำราศีกันย์" ธินพูดซ้ำๆ แกว่งตามองลูกค้ำอย่างชื่อตรงและสดใส "เป็นดอกทิวลิปนะ"

สาวน้อยคนนั้นชะงัก นิ่งเหมือนถูกปักเข็มยาสลบเข้าหลังคอ ยงยศที่ยกข้าวรดแดงกวาดผ้าตัดไข่ออกมาจากครัวมองภาพนั้นแล้วทำหน้าที่เหมือนนี้เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นทุกสองชั่วโมง

"ราศีธนู" ธินหันไปมองคนครัว "ดอกเบิร์ดออฟพาราไดส์ครับ"

"ขอบคุณมากที่ช่วยบอก" พี่งพูดแบบเนือยๆ แล้วเดินกลับครัวไปทำทางเบื่อนายเต็มทนกับการสนทนาทั้งหมดนี้

"แล้วของจ่อมแจ่มล่ะคะ" จ่อมแจ่มที่เสิร์ฟน้ำอยู่อยากรู้

"ดอกคาร์เนชั่นแดงจ๊ะ" ธินอธิบายแล้วก็ยิ้มพอกพอใจอยู่คนเดียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)